

undervejs. Alligevel forekommer det, at ministeren er utrolig overrasket, da sagen eksploderer i Ekstra Bladet. Det virker altså noget besynderligt.

Jeg vil godt bede ministeren om at svare på det, han ikke svarede på før, nemlig om han selv finder den håndtering tilfredsstillende.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil gerne takke forsvarsministeren for svaret, idet jeg også anerkender det grundlæggende synspunkt, at det kan være nødvendigt at beskytte kilder, for at de ikke tørrer ud. Derfor har jeg også forståelse for, at ministeren har gjort det i det her tilfælde.

Hvis det udsagn overhovedet skal give mening, og det synes jeg også ministeren bekræfter ved at nævne soldater og kolleger, så betyder det, at ministeren fra den 20. februar, hvor ministeriet bliver informeret, til langt hen i april ikke blive underrettet på anden måde end bagom.

Det undrer mig oprigtigt, at der er ministerier, der har sådan en kommandogang mellem de sædvanlige kilder til information og deres minister. Må jeg ikke bare spørge helt uden polemik: Undrer det ikke også forsvarsministeren?

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Til hr. Wammen: Må jeg nu lige bede om, sådan er det altså også i politik, lidt fairness. Vi var i ministeriet orienteret om, at der skulle være en afskedsparade. Det startede jeg også med at sige. Det er der altid og skal altid være i dansk forsvaret, men udviklingen i samfundet osv. kan gøre, at man kigger på, hvor dyrt det skal være.

Vi var, som jeg sagde, orienteret om, at der skulle være et arrangement – det var vi jo, i og med at der var begæret aktindsigt – men vi kendte ikke arrangementets omfang, som vi skrev tilbage til den, der anmodede om aktindsigt ved skrivelse af 11. april. Altså kunne vi heller ikke vide noget om økonomien.

Det overraskende er jo ikke, at der skal være et arrangement, men det er, hvor meget et arrangement ville beløbe sig til. Det er det, vi straks efter hjemkomsten fra Kina beder om telefonisk og ved at skrive om det den 25. april 2002. Så da reagerede jeg over for det, der er det afgørende, nemlig hvad det koster; det er det, der er det centrale spørgsmål.

Og jeg kan så yderligere oplyse hr. Wammen om, at den 25. april 2002 – det er torsdagen før store bededag – modtager ministeriet et udkast til en pressemeddelelse fra Forsvarskommando-

en, hvor man har en overordnet beskrivelse af arrangementet, men ikke oplysninger om de økonomiske følger af det. Den bliver så ikke udsendt, fordi der ikke var oplysninger om det, der var det centrale, nemlig hvad det koster.

Så husker hr. Wammen også, at forsvarschefen aflyste sit arrangement mandag den 29. april efter storebededagsferien. Sidst på dagen fredag den 3. maj bliver jeg på min bopæl telefonisk orienteret om, at der ind til ministeriets departementschef var bragt nogle beregninger af omkostningerne til arrangementet, og det hed, som hr. Wammen jo også kan se i bilagene til svaret på spørgsmål 42, at forsvarschefen havde anvendt dem dagen før i et interview med en journalist fra Jyllands-Posten, som bragte dem i en artikel den 4. maj. Da får vi nogle tal. Sådan er historien altså.

Kl. 16.35

Og må jeg sige til hr. Søvnald, at hvis hr. Søvnald vidste, hvor meget der går gennem en departementschefs og et ministeriums kontorer, så er der ikke noget at kritisere nogen for. Departementschefen skønnede på det løse grundlag, han fik den 20. februar, nemlig at der skulle være et arrangement, men intet om realiteterne, intet om pengene, og så føler jeg mig ganske godt tilfreds.

Nicolai Wammen (S):

Jeg tror ikke, der er nogen herinde, der ikke ønsker at udvise fairness over for ministeren, men vi vil meget gerne have nogle svar på forløbet i det her. Det har ministeren jo også tidligere vist sig villig til.

Jeg synes, at hr. Villy Søvnald stillede et relevant spørgsmål, nemlig om perioden fra den 20. februar til den 11. april, hvor man i ministeriet første gang bliver bekendt med det her, og så til det tidspunkt, hvor ministeren åbenbart hører om det. Kan ministeren sige, at man ikke i ministeriet hørte nogen af de forlydender, som ministeren havde hørt den 11. april? Man havde ikke fået nogen af de signaler fra hverken soldater eller politikere eller andre om, at det her blev stort og dyrt. Kan ministeren bekræfte det?

Dernæst: Lige gyldigt hvordan man vender og drejer det, blev ministeren klar over, at den var rivegal den 11. april og tog til Kina, og da han kom hjem, gjorde han så noget ved sagen. Men ministeren selv, at det var en klog håndtering af en sag, som helt indlysende for ministeren måtte være noget, der kunne blive eksplo-